

Ciao, Ancona!

Povodom festivala La Punta della Lingua.Pi?e: Bojan Samson

Evo me u Ankoni, velikoj luci na italijanskom srednjem Jadranu. Ovde sam po?etkom jula nastupao na slem ve?eri u sklopu poetskog festivala La Punta della Lingua. Fran?eska i Lui?i, divni ljudi iz organizacije festivala, pozvali su me da gostujem u revijalnom delu slem takmi?enja kao pesnik iz Srbije.

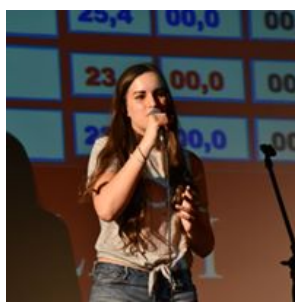
Re?i ?u odmah: na bih sebe definisao kao slem pesnika. Nisam ni siguran ?ta zna?i slem poezija. Ne znam ?ta odvaja slem poeziju od tradicionalne, klasi?ne poezije. Mo?da naslu?ujem ?ta je spaja sa tradicijom. Dobar deo kulturne i knji?evne tradicije poti?e iz naroda, plebsa, populusa. Tako je i sa slemom. Slem je poezija za narod, svetinu, gra?anstvo. Voditelj slema u Ankoni poku?ao je u svojim besedama da pove?e ovu disciplinu sa tradicijom, sa kulturom u naj?irem smislu. Sa Petrarkom, Pazolinijem itd. Slem je deo subkulture, ali pretenduje da postane ne?to vi?e.

?ta je zapravo slem? Ispovest, psihoterapija okrenuta publici koja nagra?uje svaki sre?ni spoj iskrenosti i lucidnosti. Psihodrama. Teatralnost. O?ajni?ka potreba za komunikacijom. Ipak, ne podnosim prazno glumatanje i dramljenje iza kojeg ne stoji autenti?na emocija i misao. Volim izvo?a?e sa kvalitetnom poezijom. Neka samo stoje na jednom mestu i bezizra?ajnog lica izgovaraju jednoli?nim glasom tekst, ali ako osetim neki kvalitet u tom tekstu, pru?i?u im ?ansu.

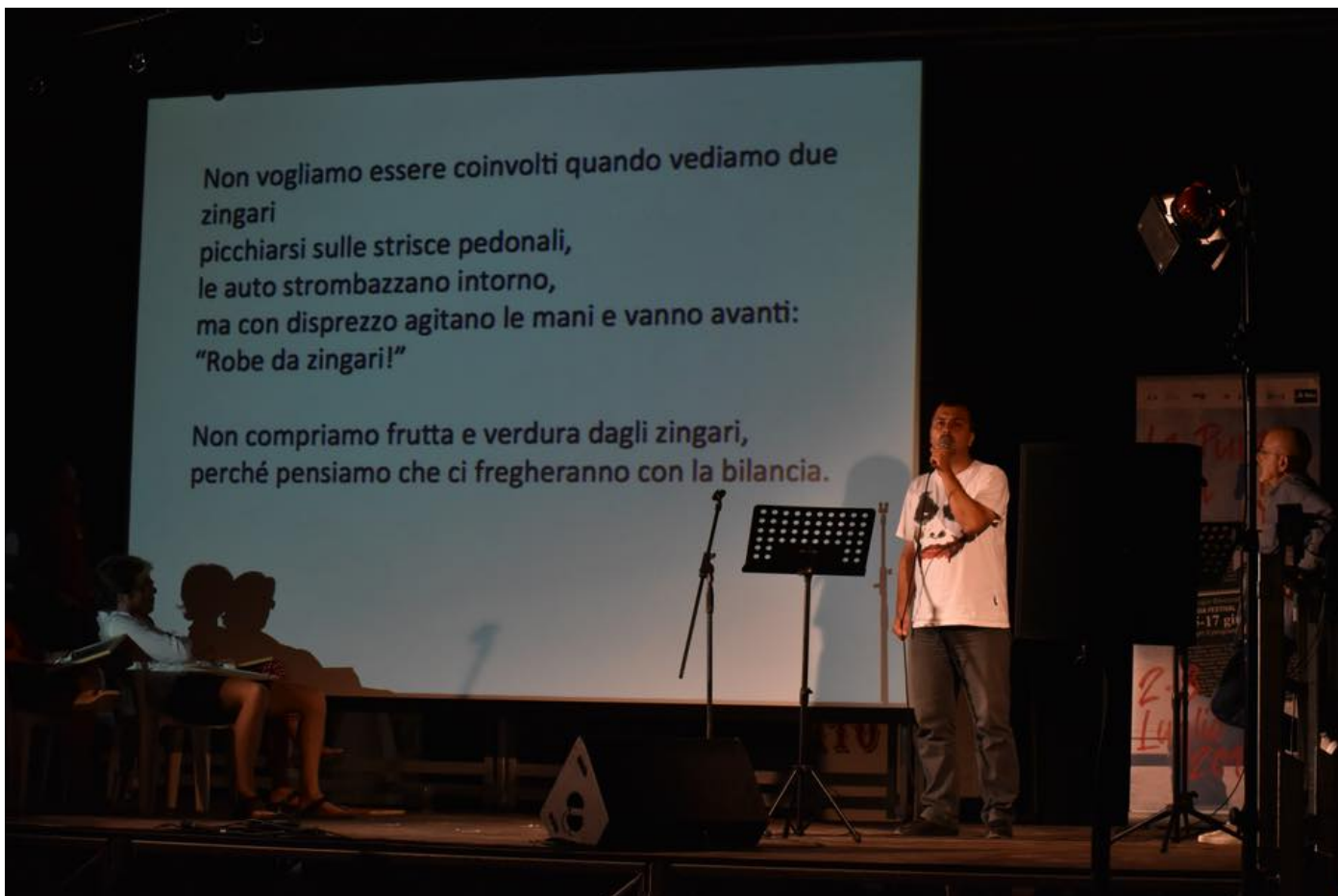
Kod slem poezije mi se svi?a atmosfera, pesni?ki performansi, publika, sva ta frka...

Takmi?ari...

Zahvaljuju?i slemu sam upoznao neke sjajne ljude i pesnike. Omogu?io mi je da putujem, da vidim svet. Da se dru?im, da saznam ne?to novo. Da budem ushi?en, entuzijasti?an i odu?evljen. Da komuniciram, da u?im, da se radujem. Da navijam. Da se preispitujem. Da radim na sebi. Prvi put sam to osetio u Briselu, u decembru pro?le godine, na Evropskom ?ampionatu u slem poeziji. Drugi put po?etkom jula, na festivalu La Punta della Lingua.

Svi?a mi se italijanski slem. Ne razumem ga, ali mi se svi?a. Volim ritam italijanskog jezika, njegovu melodi?nost, njegovu ose?ajnost, ekspresivnost itd. Imam ose?aj da italijanski slemeri govore ne?to va?no njima, ali i publici. Volim tu energiju i emociju italijanskog slema. Dopada mi se njihova izvo?a?ka virtuoznost. Italijanski slemeri su radoznali. Zainteresovala ih je moja poezija. Zainteresovali su se za srpski jezik. Spremni su za razmenu. Za upoznavanje i u?enje.

Mo?da i najve?i kompliment u mojoj pesni?koj karijeri uputio mi je Lui?i, umetni?ki direktor festivala, kada mi je priznao da je njemu najva?nije da zadovolji svoju publiku, a ne pojedine pesni?ke sujete. Na taj na?in je izgubio neke prijatelje me?u pesnicima jer nije ?eleo da ih uvrsti u program svog festivala. Ako zove nekog pesnika, zove ga zato ?to smatra da ovaj mo?e ne?to ponuditi publici. To je na?in na koji bi trebalo da razmi?ljaju akteri pesni?ke scene u Srbiji ako ?ele da je unaprede. Publika se pita, njen sud je jedino va?an, a ne mi?ljenje ili sujeta pojedinca.

Srpska slem scena treba mnogo da u?i ako ?eli da napreduje. Da razume kako slem nije isklju?ivo psihoterapija na sceni, ve? potreba za komunikacijom i prepoznavanjem. Kako se mo?e pisati ispovedna poezija, ali istovremeno i dru?tvena i anga?ovana, ona koja se ti?e svih nas. Kako se mo?e biti ubedljiv i istinit na sceni, a ne dramiti i ne urlati onda kada za tim nema potrebe. Kako se odli?an slem performans sastoji od odli?ne pesme koja se odli?no izvodi. Kako je publika ipak najva?nija.